

Οδοιπορικό στην Ιερά Μονή Παντοκράτορος Ταύ Πεντέλης

/ [Ιερές Μονές](#)

Η Ιερά και Σεβασμία Μονή του Παντοκράτορα Ταύ, ιδρύθηκε τον 9ο αι. ως ανδρικό κοινόβιο. Στη διάρκεια της μακραίωνης ιστορίας της γνώρισε αλλεπάλληλες καταστροφές και λεηλασίες, γνώρισε όμως και χρόνια μεγάλης άνθησης και αίγλης.

Κατά την πρώτη περίοδο της ζωής και δράσεώς της, τη βυζαντινή περίοδο, ανεδείχθη δευτέρα Μονή των Βαλκανίων μετά από τη Μονή Δαφνίου, με πολυπληθή αδελφότητα που ξεπερνούσε τον αριθμό των εξακοσίων Μοναχών.

Η συγκινητικότερη και μαρτυρική όμως σελίδα στην ιστορία της Μονής είναι η περίοδος της Τουρκοκρατίας και κυρίως από το 1570 έως το 1680. Σ' αυτά τα δύσκολα χρόνια, η Ιερά Μονή του Παντοκράτορα υπήρξε πνευματικό λίκνο και πηγή εθνικής εμπνεύσεως, αφυπνίσεως και προσφοράς για την χειμαζόμενη Ρωμιοσύνη της Αττικής αλλά και του ευρύτερου τουρκοκρατούμενου Ελληνισμού.

Σύμφωνα μάλιστα με την παράδοση, η Μονή ακολουθούσε το Στουδίτικο τυπικό ως προς την τέλεση της Θείας Λατρείας, φέρουσα στην Αττική το τυπικό των Ακοιμήτων της Κωνσταντινουπόλεως, δηλαδή της αδιαλείπτου τελέσεως όλων

των Ιερών Ακολουθιών του εικοσιτετραώρου στο Καθολικό της Μονής. Αξίζει να σημειωθεί ότι στις μέρες μας, ίσως είναι ο μοναδικός Ναός στην Ορθοδοξία που σώζεται ως Ακοίμητη Μονή και ένας από τους ελαχίστους εξαγωνικούς Ναούς που σώζονται στον Ελλαδικό χώρο.

Από το 1570 και μετά, οι Πατέρες της Μονής αναδεικνύονται μεγάλα πνευματικά αναστήματα της εποχής τους. Οι τελευταίοι από αυτούς, επεσφράγισαν με το αίμα τους την αφοσίωση και την αγάπη τους στο Νυμφίο των ψυχών τους Κύριο ημών Ιησού Χριστό, λαμβάνοντας το στέφανο του Μαρτυρίου κατά την νύκτα της Λαμπροφόρου Αναστάσεως του Κυρίου μετά την Θείαν Λειτουργίας το 1680.

Η Χάρις του Παντοκράτορος Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, τρεις αιώνες μετά το Μαρτυρικό τέλος των 179 Οσιομαρτύρων Πατέρων αυτής, μας echάρισε την ευλογία της θαυματουργικής αποκαλύψεως των Ιερών Τους Λειψάνων. Το γεγονός αυτό συνεκλόνησε και κατασυγκίνησε την Αδελφότητα της Μονής αλλά συγκλονίζει και το πλήθος των φιλομονάχων προσκυνητών αυτής. Παράλληλα, η είδηση

διεδόθη σε όλο τον Ορθόδοξο κόσμο, στη συνείδηση του οποίου εδραιώθηκε ένα βαθύ αίσθημα σεβασμού και ευλαβείας προς τους παντοκρατορινούς Οσιομάρτυρες, αποδίδοντας στα Ιερά τους Λείψανα, την πρέπουσα προσκύνηση, ευλάβεια και τιμή σε κάθε ευκαιρία.

Έκτοτε οι 179 Καλλίνικοι Νεομάρτυρες της Ιεράς Μονής αποτελούν ένα ακόμη

φάρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας, αλλά και πηγή ιάσεων και παντοίας βοήθειας σε όσους καταφεύγουν σ' Αυτούς για την προς τον Θεόν πρεσβεία Τους.

Η μνήμη των 179 Οσιομαρτύρων Αγίων Πατέρων των εν τη Ιερά Μονή Παντοκράτορος σφαγιασθέντων υπό των αθέων Αγαρηνών κατά το έτος 1680, εορτάζεται την Τρίτη της Διακαινησίμου.

Το χρονικό της σφαγής των Οσιομαρτύρων Πατέρων

Την Μεγάλη Εβδομάδα του 1680 Αγαρηνοί Πειρατές λεηλατούσαν και ερήμωναν τα παράλια μέρη της Ραφήνας. Κάποιος υπηρέτης της Μονής, από φθόνο κινούμενος, συννενοήθηκε με τους πειρατές να τους οδηγήσει ασφαλώς στην Μονή, μέσω ενός μυστικού περάσματος που γνώριζε.

Οι Πατέρες, έχοντας πολλές φορές υποφέρει από επιδρομές και λεηλασίες, είχαν κατασκευάσει ως τελευταία έξοδο κινδύνου ένα υπόγειο τούνελ όπου ξεκινούσε από τα δεξιά του Ιερού και κατέληγε στη Ραφήνα. Μέσω αυτής της σύραγγας, ο προδότης οδήγησε τους βάρβαρους στο Μοναστήρι ανήμερα της Αναστάσεως. Οι πειρατές αιφνιδίασαν τους Μοναχούς, που τους βρήκαν όλους συναγμένους στην Εκκλησία, με αναμμένες τις λαμπάδες, να ψάλλουν το τελευταίο «Χριστός Ανέστη» της Πασχαλινής Θείας Λειτουργίας. Η σφαγή που ακολούθησε υπήρξε καθολική και η λεηλασία ολοκληρωτική. Βρήκαν φρικτό μαρτυρικό θάνατο 179 Μοναχοί.

Κανέννας δεν θα είχε σωθεί από την Αδελφότητα, εάν λόγω του Πάσχα δεν απουσίαζε στο Μετόχι «Χεροσακκούλι» ένας από τους Ιερομονάχους της Μονής. Επιστρέφοντας το απόγευμα της Κυριακής του Πάσχα στο Μοναστήρι του, είδε σε μικρή απόσταση από αυτό μέσα στο δάσος, κατακρεουργημένα σώματα μοναχών. Φοβισμένος, κατευθύνθηκε προς την κορυφή του βουνού, όπου αγναντεύοντας την γύρω περιοχή διέκρινε στον όρμο της Ραφήνας πειρατικά καράβια και αντιλήφθηκε τι είχε συμβεί. Την Δευτέρα μετά το Πάσχα όταν ξημέρωσε, είδε τα πλοία τα πειρατικά να σηκώνουν άγκυρα και να απομακρύνονται στο πέλαγος. Τότε έσπευσε και κατέβηκε στο Μοναστήρι του... για να αντικρύσουν τα μάτια του σκηνές φρίκης.

Ποιος είναι σε θέση να διηγηθεί τα δάκρυα και τους θρήνους που έκανε; Μπαίνοντας στην Μονή έκλαιγε, φώναζε γοερά, χτυπούσε το στήθος του βλέποντας την Ποίμνη του Χριστού πεσμένη στη γη σαν πρόβατα που κατασπαράχθηκαν από λύκους. Γιατί πράγματι φοβερή και αφόρητη σφαγή υπέστησαν οι δούλοι και Μάρτυρες του Χριστού. Ένας δέχτηκε το χτύπημα από τον ώμο μέχρι τον οφθαλό, άλλος πριονισμένος στα δυό κείτονταν κάτω, άλλος χωρίς χέρια και πόδια έμοιαζε το σώμα του σαν άψυχο ξύλο, ενώ άλλος δέχτηκε το χτύπημα από την κορυφή του κεφαλιού μέχρι τον τράχηλο.

Είδε ιεροπρεπείς Γέροντες που κρατούσαν σφιχτά ακόμη στο χέρι τους το αντίδωρο να βρίσκονται άθλια κακοποιημένοι, γδαρμένοι, ατιμασμένοι, ενώ πολλοί όσοι άνδρες με την οδύνη ζωγραφισμένη ακόμα στα πρόσωπά τους είχαν σταυρώσει τα χέρια, δεχόμενοι σε στάση προσευχής τον θάνατο. Όλοι είχαν υποστεί διαφορετικό Μαρτύριο έχοντας βάψει με το αίμα τους απ' άκρη σ' άκρη

τούτον τον τόπο. Όμως ενώ τα σώματά τους βρίσκονταν κομματιασμένα στη γη, το φρόνημά τους ήταν στον Ουρανό, αφού ποτέ όσο έζησαν ως Μοναχοί δεν φρόντισαν το σώμα τους αλλά « πάντοτε τη νέκρωση του Κυρίου Ιησού Χριστού είχαν αποτυπωμένη στο σώμα τους» για να ζωοποιηθούν στην άλλη ζωή. Πέρασαν όλη τους τη βιοτή ευάρεστα στο Θεό, ζώντας ζωή ισάγγελη με αδιάλειπτη προσευχή και στολίζοντας τις ψυχές τους με αρετές. Και με το μαρτυρικό τέλος Τους πρόσθεσαν αρετή πάνω στην αρετή και κατετάγησαν στο χορό των Οσιομαρτύρων.

Η ανεύρεση των Αγίων λειψάνων

Για αιώνες ο τάφος των 179 πατέρων παρέμενε άγνωστος έως ότου το Σεπτέμβριο του 1965, κατά την πραγματοποίηση έργων ανανέωσης του δαπέδου στο εσωτερικό του καθολικού, εντοπίστηκαν τάφοι με ολόκληρα λείψανα μοναχών.

Στη συνέχεια, σε άλλα σημεία του δαπέδου που πραγματοποιούνταν εργασίες, βρέθηκαν και άλλοι τάφοι και λείψανα, που βρίσκονταν εντός αυτών και ανέβλυζαν άρρητη ευωδία.

Η προσπάθεια της ανεύρεσης των υπόλοιπων σωμάτων των Αγίων Πατέρων συνεχίστηκε, όταν ύστερα από ορισμένα χρόνια εντοπίστηκαν και άλλα σε παρακείμενο του καθολικού χώρο. Στη συνέχεια, ακολούθησε η ένταξη των 179 Οσιομαρτύρων Πατέρων της Ιεράς Μονής Παντοκράτορος στο αγιολόγιο της Εκκλησίας με την από 14 Αυγούστου 1992 συνοδική απόφαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Σήμερα, τα λείψανα φυλάσσονται σε λάρνακα στον πρόναο του καθολικού, καθώς και σε ειδικό χώρο, που έχει οικοδομηθεί και διαμορφωθεί προς τον σκοπό αυτό δίπλα από το καθολικό.